

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7918 van 27 februari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 29 november 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 oktober 2007 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 november 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G.H. BEAUTHIER en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, komt op 12 augustus 1996 het Belgische grondgebied binnen in bezit van een visum. Verzoeker wordt in kader van zijn studies in bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 oktober 1999.

1.2. Op 4 maart 2003 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.3. Op 18 maart 2003 dient verzoeker bij de burgemeester van de stad Antwerpen een aanvraag om machtiging tot verblijf in in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.4. Op 5 april 2006 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Deze beslissing wordt op 16 mei 2006 aan verzoeker betekend.

1.5. Op 11 augustus dient verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in bij de burgemeester van de stad Antwerpen. Op 3 augustus 2007 zendt verzoeker nog een bijkomend stuk met betrekking tot zijn aanvraag aan de bevoegde dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.6. Op 10 oktober 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op 11 november 2007. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"{..} in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 1996 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Betrokkene kwam als student naar België en diende te weten dat zijn verblijf beperkt was tot de duur van zijn studies. Aldus diende hij te weten dat hij, na de beëindiging van zijn studies, het Rijk diende te verlaten. Bovendien was betrokkene's verblijfstitel slechts geldig tot 31/10/1999 en werd hij op 04/03/2003 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Sedertdien verblijft betrokkene aldus doelbewust in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen aldus geen rechten geput worden.

Een tijdelijke scheiding met familie verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Wat de schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2006.

Het feit dat betrokkene zijn werk zou verliezen bij een terugkeer naar het land van herkomst, vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid daar hij niet over de vereiste arbeidsvergunning bezit om in België te mogen werken.

Verzoeker verklaart dat hij geen contacten meer zou hebben in het land van herkomst. Echter hij toont niet aan dat hij geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij een tijdelijke opvang kan vinden.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. {...}

Tevens wordt hem op 22 november 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit betreft de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

{...}In uitvoering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken wordt aan B.A. {...} het bevel gegeven om uiterlijk op 27-11-2007 het grondgebied van België te verlaten {...}

REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet en artikel 100, vijfde lid, van het Koninklijk besluit: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; betrokkene verblijft reeds in het Rijk sedert 31-10-1999. {...}

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan een ernstig middel. De verweerder stelt verder dat verzoeker bovendien niet op basis van concrete gegevens aantoont dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.2. Wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het ernstig middel en het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet evenals de schending van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verenigd met het principe van goed beheer.

3.1.1. Ter adstruering van het middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op een verkeerde en onvolledige motivatie. Verzoeker argumenteert dat verweerder het evenwicht tussen de bescherming van het algemeen belang en de ernst van de aanslag op verzoekers rechten niet goed beoordeeld heeft door de elementen betreffende zijn persoonlijke situatie niet in aanmerking te nemen. Zo bevatten de bestreden beslissingen geen enkele reden van openbare orde en worden reeds gebruikelijke termen van andere beslissingen gebruikt in de eerste bestreden beslissing terwijl verweerder de algemene rechtsprincipes dient na te leven, met name een houding aan te nemen die aan het specifieke geval wordt geproportioneerd en de elementen in concreto te onderzoeken. In casu verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker benadrukt dat verweerder zijn verplichting tot formele en adequate motivatie verzuimt door de omstandigheden niet concreet te motiveren. Tenslotte herhaalt verzoeker de elementen die hij heeft opgeworpen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en stelt dat er van hem niet geëist kan worden terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen nu dit strijdig is met

artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: E.V.R.M.). Verzoeker wijst op de toepassing van de omzendbrief van 19 februari 2003 die stelt dat buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden als omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken.

3.1.2. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers' aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
- 2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfs-machtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- Het feit dat betrokkene sinds 1996 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.
- Betrokkene kwam als student naar België en diende te weten dat zijn verblijf beperkt was tot de duur van zijn studies. Aldus diende hij te weten dat hij, na de beëindiging van zijn studies, het Rijk diende te verlaten. Bovendien was betrokkene's verblijfstitel slechts geldig tot 31/10/1999 en werd hij op 04/03/2003 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Sedertdien verblijft betrokkene aldus doelbewust in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen aldus geen rechten geput worden.
- Een tijdelijke scheiding van zijn familie verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.
- Wat de schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.
- De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2006.
- Het feit dat betrokkene zijn werk zou verliezen bij een terugkeer naar het land van herkomst, vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid daar hij niet over de vereiste arbeidsvergunning bezit om in België te mogen werken.
- Verzoeker verklaart dat hij geen contacten meer zou hebben in het land van herkomst. Hij toont echter niet aan dat hij geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij een tijdelijke opvang kan vinden.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals hoger reeds is gesteld tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker

bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.1.3. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de door verzoeker opgeworpen elementen wel degelijk in concreto heeft onderzocht. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het hier niet gaat om een gestandaardiseerde beslissing, waarop verzoeker in zijn verzoekschrift alludeert. De bestreden beslissing bevat wel degelijk een afweging tussen het door verweerder met de bestreden beslissing beoogde legitieme doel en het recht van verzoeker op privé- en gezinsleven. Zo stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat de terugkeer naar het land van herkomst teneinde er een machtiging aan te vragen niet onverenigbaar is met het recht op een gezinsleven en privé-leven nu het slechts om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaat. Ook op de overige elementen die verzoeker heeft ingeroepen om zijn aanvraag in België te verantwoorden heeft verweerder geantwoord waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het E.V.R.M. en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, goedgekeurd te New York op 19 december 1966.

3.2.1. Verzoeker voert aan dat de toepasselijkheid van deze bepalingen niet onderzocht werd terwijl de Raad van State reeds overwogen heeft dat een lang verblijf in België zowel als buitengewone omstandigheid kan gelden als reden om een verblijfsvergunning toe te kennen. Door de duurzame banden van verzoeker niet in concreto te onderzoeken, miskent de bestreden beslissing voornoemde artikelen. Verzoeker benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing geen vermelding maakt van het wettig doel dat zij nastreeft en dat evenmin uiteengezet wordt hoe de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker aan dat doel wordt geproportioneerd. Verzoeker herhaalt dat hij reeds 11 jaar in België verblijft, dat, indien hij dient terug te keren naar Marokko, hij geen werk zal vinden terwijl hij in België al werk heeft, dat hij geen contacten meer heeft met Marokko en dat zijn moeder, broer en zus zich in België bevinden.

3.2.2. Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). In casu heeft verweerder wel degelijk een afweging gemaakt tussen het door hem beoogde doel, met name de handhaving van de openbare orde – illegaal verblijf is namelijk een strafbaar feit ingevolge artikel 75 van de Vreemdelingenwet – en het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker. De bestreden beslissing heeft bovendien niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn familie wordt gescheiden, maar enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook niet geschonden.

3.2.3. Voor zover de schending van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten wordt opgeworpen, dient gesteld dat deze bepaling de bescherming van het huwelijk beoogt terwijl de bestreden beslissing deze rechten van verzoeker niet aantast (*cf.* R.v.St., nr. 39.154, 2 april 1992).

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbestwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBESTWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari twee-duizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,
dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.